

לא סוף העולם

פנטזיה רומנטית מאת יגאל זקס

דמויות:

מיכאל - בן 45

נועה – בת 35

זוהר – בן 35

גלילאו - מת

תמונה ראשונה

רפסודיה בוהמית. אור עולה על מרפסת ביתו של מיכאל. כסא נוח. שולחן נמוך וטלסקופ מרשים המכוון אל שמי הלילה. מיכאל, רווק בן 45, יוצא אל המרפסת כשבידיו מגש קרטון עם פיצה אננס ובקבוק דיאט קולה לימון.

מוזיקה מתוך רפסודיה בוהמית

?Is this the real life
?Is this just fantasy
,Caught in a landside
No escape from reality
,Open your eyes
,Look up to the skies and see
,I'm just a poor boy, I need no sympathy
,Because I'm easy come, easy go
,Little high, little low
Any way the wind blows doesn't really matter to
....Me, to me

הוא מניח על שולחן המרפסת את מגש הקרטון שבתוכו פיצה חצי אכולה ואת הבקבוק, מוציא מהכיס סמארטפון שמאיר את פניו, ומדפדף מסירטון לסירטון כשהסאונד של רפסודיה בוהמית מתחלף מקטע לקטע ויחד הם מהווים מין אוברטורה, שמורכבת מפס קול מתחלף של סרטוני יוטיוב, קטעים מסרטי קולנוע, מדע פופולרי ונאומים פוליטיים, ושוב חזרה לרפסודיה בוהמית. מבין הצללים מופיעה צלילית של גבר בשנות ה-70 לחייו, מזוקן ופרוע, לבוש מין חלוק תקופתי תיאטרלי

,I see a little silhouetto of a man
!Scaramouch, Scaramouch, will you do the Fandango
Thunderbolts and lightning, very, very frightening me

מיכאל מזדקף. עוצר ומניח את הטלפון על לאט השולחן.

מיכאל: (נאנח אל האיש המזוקן) אנשים כל כך מטומטמים היום. עם כל מה שאנחנו יודעים, היית מצפה ש... לא, זה לא שאני מחזיק מעצמי גאון או משהו, אבל... פעם אם מישהו היה מטומטם, אז אנשים היו אומרים לו שהוא מטומטם, והוא היה אולי נעלב קצת, אבל מבין שאם כולם אומרים זה כנראה נכון, וסותם את הפה, לא? הבעיה היום היא ש... כל המטומטמים בעולם יכולים למצוא אחד את השני נורא בקלות, אז הם פוגשים מטומטמים אחרים שאומרים להם שהם בכלל לא מטומטמים, ושכל החכמים הם בעצם המטומטמים, ו... לא יודע. אולי הם צודקים? למה זה כל כך אכפת לי? זה הרי מטומטם לגמרי. "ואף על פי כן נוע תנוע" נכון?

גלילאו: E pur si muove!

מיכאל: אה. אני לא ממש מבין איטלקית, רק כמה מילים בלטינית. מהלימודים.

גלילאו: (ביובש) Bravo

מיכאל: כן. טוב, זה כולם מכירים.

גלילאו: פיצה.

מיכאל: כן. גם. (מבחין בפיצה על השולחן) אבל אני לא באמת יכול לנהל שיחה באיטלקית, כי אני ... איך אומרים את זה באיטלקית?

גלילאו: Stupido

מיכאל: כן. הייתי צריך ללכת להייטק, הה? פשוט חשבתי שאם אני אצליח להתגבר על ה... (דועך לתוך הרהור ובוהה בפיצה, פתאום מתעורר) מה?

גלילאו: (אחרי רגע) אתה הולך לגמור את זה?

מיכאל: את המשפט?

גלילאו: (ביובש) את הפיצה.

מיכאל: אתה רוצה? בדיוק התכוונתי לשים את זה בפריזר. לארוחת צהריים מחר.

מיכאל משאיר לגלילאו משולש ויוצא עם המגש. גלילאו לוקח את המשולש ומבחין בטלסקופ שניצב במרפסת

גלילאו: מה זה?

מיכאל: (מחוץ לבמה) על הפיצה? אננס.

גלילאו: למה קנית את זה?

מיכאל: (מחוץ לבמה) לא יודע. אני אוהב אננס.

גלילאו: את זה!!!

גלילאו מתרחק ממיכאל ובוחן את הטלסקופ מקרוב. מיכאל מתקרב אליו בהדרת כבוד

מיכאל: אה. זה היה רעיון שלך, לא?

גלילאו: זה היה רעיון שלי לזרוק שלוש משכורות על הצעצוע הזה?

מיכאל: הטלסקופ. זו הייתה המצאה שלך.

גלילאו: אני גנבתי את הפטנט מאיזה אדיוט הולנדי, שלא ידע מה לעשות איתו. (טועם) זה קר לגמרי. לא יכולת לחמם את זה?

מיכאל: אבל המכתשים. על הירח. זאת תגלית שלך, וגם הירחים של צדק...

גלילאו יורק האננס

גלילאו: למה קנית את זה?!

מיכאל: (מתנצל) זה טעים לי.

גלילאו: את הטלסקופ!!! אני יכול לחשוב על כמה דברים יותר מוצלחים שיכולת לעשות עם הכסף הזה... (זורק את כל האננס וממשיך לאכול) את האמת. למה אני פה בעצם?

מיכאל: לא יודע, אתה מודל לחיקוי בשבילי, אז...

גלילאו: באמת? (רגע) מה...?

מיכאל: (רגע) האומץ שלך. איך היה לך אומץ לעמוד לבד מול כל ה... (מחפש את המילים)?

גלילאו: (קוטע אותו) אפשר לשבת?

גלילאו מתיישב בלי לחכות לתשובה

מיכאל: זה מדהים בעיניי איך עמדת מול כל האדיוטים האלה, והתעקשת על הרעיון שלך.

גלילאו: איזה מהם?

מיכאל: שכדור הארץ מסתובב סביב השמש.

גלילאו: זה רעיון של קופרניקוס.

מיכאל: אתה הוכחת אותו לעולם. והיית מוכן לשלם מחיר על האמת שלך!

גלילאו מרים את המבט ומביט במיכאל בתוכחה.

גלילאו: אולי תשב? (מיכאל מחפש איפה לשבת אבל יש במרפסת רק כסא אחד) אולי לא. (גלילאו קם) תשמע, זאת לא האמת שלי. זאת האמת. והיא לא הולכת להשתנות אם אנשים לא יאמינו בה, אז מה ההגיון לשלם עליה מחיר? בוא רגע, אני רוצה להראות לך משהו.

גלילאו ניגש שוב לטלסקופ. מיכאל מביט לשמים.

מיכאל: הגיעו עננים, אתה לא תראה כלום.

גלילאו: אתה המודל לחיקוי פה או אני?

מיכאל: אתה.

גלילאו: יופי. כי אני הייתי אידיאליסט קטן מאוד. בטח לא קדוש מעונה. בוא תראה משהו יפה.

מיכאל: אני לא מאמין לך. מספרים שעל ערש דווי, אתה אמרת.. וזה הכי חשוב, כי זה מה שכולם זוכרים ממך...

גלילאו: (קוטע את מיכאל) כן. (מלמל תוך כדי שהוא מציץ במשקפת) ואף על פי כן...

נועה מופיעה בחלון הבית ממול, מחזיקה בקבוק וודקה. גלילאו ומיכאל מביטים בה. היא זוהרת. הזמן מאט אצל מיכאל במרפסת, ואולי אפילו קופא, דמותה של נועה מופיעה בפינת הבמה, עם בקבוק וודקה, מביטה בגברים שמביטים בדמותה שבחלון.

11 נועה: (מדברת מהר מאוד, קצת עצבנית) נועה זה השם הכי נפוץ בארץ לבנות, אין לי מושג למה. רק בכתי שלי בתיכון היו שלוש נועות. בשכבה שמונה... וואו, איך שנאתי את זה. מה זה השם הזה? באינטרנט כתוב שנועה זה שם מהתנ"ך, אחת מהבנות של צלופחד... צלופחד דרך אגב, זה שם מעולה בעיניי, אבל אף אחד לא יודע מי זה הצלופחד הזה, בטח לא אמא שלי זכרונה,

ובכששאלתי אותה פעם למה היא קראה לי נועה, היא הסבירה לי שאני קרויה על שם משפט מאוד מפורסם של איזה מדען איטלקי שמת לפני המון שנים, שאמר: אף על פי כן נועה תנוע. טוב, הוא אמר את זה בכלל באיטלקית, אבל אמא שלי לא ידעה שפות, וגם לא היה לה מושג מי זה הגלילאו הזה או מה המשפט הזה בעצם אומר, היא סתם שמעה אותו פעם במקרה, וחשבה שנועה זה שם יפה לילדה, וככה יצא שכל הנועות בעולם קרויות על שם הבת של צלופחד, ורק אני... טוב, גם אני לא ידעתי עליו יותר מדי, רק פעם כשהייתי ילדה ראיתי איזה תמונה של גלילאו, עם זקן ארוך כזה וגלימה, אז תמיד דמיינתי אותו כמו מין שילוב בין אליהו הנביא, מרלין הקוסם, וסנטה קלאוס....

(היא שותה את כל הכוס בלגימה ומביטה במיכאל וגלילאו) .

ג1

גלילאו: מבין אותך לגמרי...

נועה: כן.

מיכאל: מה?

גלילאו: שווה טלסקופ.

נועה: טוב, זה היה לפני שהכרתי אותו.

גלילאו: בגללה קנית את זה?

מיכאל: (נבהל) מה?! לא!!!

גלילאו: איך עושים פה פוקוס?

מיכאל: תפסיק להסתכל עליה, היא תראה אותנו.

גלילאו: אתה רוצה גם?

מיכאל: מה פתאום?

מיכאל: תפסיק עם זה, זוז!!!

מיכאל דוחף את גלילאו מהטלסקופ, ונעמד לידו במקומו. נועה נעלמת.

מיכאל: פאק! פאק!!! היא ראתה אותי.

הוא מתרחק מהטלסקופ.

גלילאו: היא הלכה, תירגע.

מיכאל: איזה מטומטם אני.

גלילאו: תירגע.

מיכאל: היא תתקשר למשטרה. היא תחשוב שאני עוקב אחריה.

גלילאו: אתה לא?

מיכאל: אני לא מה?

גלילאו: תרגע, היא בטח נעמדה ככה בחלון בכוונה.

מיכאל: מה פתאום.

גלילאו: היא רצתה שתראה אותה.

מיכאל: פאק. היא תלמידה שלי!

גלילאו: בת כמה היא?

מיכאל: אני הייתי מורה שלה.

גלילאו: מתי?

מיכאל: מזמן, כשהתחלתי ללמד.

גלילאו: לפני כמה שנים?

מיכאל: (מחשב) עשרים אני חושב.

גלילאו: (מגחך) אז היא לא תלמידה שלך.

פעמון הדלת מצלצל

(גלילאו מתיישב) אתה מרשה לי לשתות מהקולה?

מיכאל מוטרד. הוא לא עונה. מהנהן בקושי. מתוך הבית. גלילאו קם לפתוח.

מיכאל: תישאר פה.

נועה: (מבחוץ) אני יודעת שאתה בבית.

גלילאו: אתה מרשה לי ללכת להביא כוס נקיה?

מיכאל: תישאר פה, אני אביא.

גלילאו: (בקול רם) גבר, אתה מפרגן לי אולי גם עוד משולש? (רגע)

מיכאל יוצא מהמרפסת.

גלילאו: (מושיט יד לבקבוק ועוצר) למה דיאט? מה, אתה בדיאטה? (בקול רם) אתה מביא לי כוס?

נועה נכנסת למרפסת ומיכאל אחריה מנסה לעצור אותה

נועה: הי. אני גרה פה בצד השני של הרחוב, יש לך אולי לימון?

מיכאל: הי.

נועה: לימון בשביל הוודקה. לעשות קאייפיריניה.

מיכאל: אה. לא. אני מצטער.

נועה: ס'אמו.

נועה נכנסת למרפסת, נעמדת בכניסה עם בקבוק וודקה ביד.

גלילאו: יש לו דיאט קולה לימון!

נועה: אני מצטערת, אני פשוט חייבת לדפוק את הראש, ואני לא מסוגלת לשתות את זה נקי.

מיכאל נכנס אחריה עם כוס, ומניח אותה על השולחן ליד גלילאו. נועה סורקת את המרפסת, גלילאו יושב על הכסא ומחייך. נועה מגלה את הבקבוק.

נועה: למה דיאט? מה אתה בדיאטה?

מיכאל: זה יותר טעים לי.

נועה: באמת?

גלילאו: נראה לך? (הוא קם, נועה לא מבחינה בו ולא מתייחסת) נעים מאוד אני גלילאו

נועה: נעים מאוד אני נועה, הכוס הזאת נקייה?

לוקחת את הכוס שמיכאל הביא.

גלילאו: (קצת נפגע) זאת כוס שלי.

מיכאל: כן.

נועה: (מוזגת וודקה, ואז מוסיפה דיאט קולה.) יש לך קרח?

מיכאל: אני חושב ש... (פונה לצאת) אולי.

נועה: לא חשוב, אני... (שותה את כל הכוס בלגימה)

מיכאל וגלילאו מחליפים מבטים.

נועה: ... צמאה. (רגע של מבוכה) רוצה גם?

גלילאו: לקחת לי את הכוס.

מיכאל: אולי. קצת.

נועה ממלאה את שתי הכוסות בנדיבות.

מיכאל: אני פשוט...

נועה: זה וודקה דיאטטית.

מיכאל: באמת?

נועה: לא

מיכאל: (לוקח את הכוס שלו) salud

נועה: מה?

מיכאל: זה באיטלקית.

נועה: מה שתגיד. (משיקה את הכוס שלה לשלו ושותה את כל הכוס בלגימה)

מיכאל: פשוט היה אצלי בדיוק עכשיו מישהו...

גלילאו: (לנועה) מיכאל פה הרגיש קצת לבד, אז הוא העלה באוב זקן איטלקי חרמן שיארח לו לחברה, בזמן שהוא מציץ לך עם ה...

נועה: (לא שומעת את גלילאו, סיימה בינתיים לשתות והבחינה בטלסקופ) מה זה?

מיכאל: מה?

נועה: הטלסקופ.

מיכאל: אה. זה טלסקופ.

נועה: וואלה. בשביל מה יש לך טלסקופ?

מיכאל: אה. אני... אני פשוט...

גלילאו: ...הוא מציץ

מיכאל: זה לעבודה.

נועה: וואלה? למה, מה אתה עושה בחיים?

מיכאל: אה...

גלילאו:טוחן פיצות, מציץ לבחורות...

מיכאל: ...אני לא.

נועה: (מתבוננת במיכאל) מה העניינים?

מיכאל: מה?

נועה: מה שלומך.

מיכאל: אני?

נועה: כן.

גלילאו: ... בודד אומלל וחרמן.

מיכאל: בסדר. רגיל כזה. סטנדרטי. לא משהו יוצא דופן. לא רע. האמת שטוב. די טוב בסך הכל. אין על מה להתלונן. ואת?

נועה: היה לי היום את היום הכי מחורבן שהיה לי בחיים.

מיכאל: באמת?

נועה: (על סף דמעות) אתה היית מורה בתיכון שלי, לא?

מיכאל: יכול להיות. אני מורה למדעים באוסישקין. זתומרת, במקור למדתי אסטרונומיה ופיזיקה באוניברסיטה, גמרתי תואר שני...

גלילאו: (סרקסטי) פששש....

מיכאל: אבל אחרי שסיימתי את הלימודים...

גלילאו: אתה מאבד אותה.

מיכאל: ...עשיתי ...

גלילאו: איבדת.

מיכאל: (מנסה להציל את המצב) איפה את למדת?

נועה: בתיכון? אוסישקין.

מיכאל: באמת? (מגזים הפתעה)

נועה: מיכאל, נכון?

מיכאל: כן.

נועה: אתה הומו?

מיכאל: מה? לא...

נועה: יש לך ילדים?

מיכאל: לא.

נועה: למה?

מיכאל: אני סתם גר לבד.

נועה: אז איפה אתה בדיוק על הספקטרום?

מיכאל: למה את חושבת שאני...?

נועה: לא יודעת, יחסית למורים האחרים היית... עדין קצת. חמוד כזה. היינו צוחקות עלייך בשביל לראות איך אתה מסמיק.

מיכאל: תודה. אני חושב.

נועה: אז איפה על הספקטרום אתה נמצא?

מיכאל: לא עברתי אף פעם אבחון...

נועה: מה ז'תומרת אבחון, אתה לא יודע מה אתה?

מיכאל: אני לא...

נועה: אתה א- מיני? דו מיני? פלואידי? פאן סקסואלי?

מיכאל: לא חושב שדיברנו על אותו ספקטרום.

נועה: למה אין לך ילדים?

מיכאל: כי לא...

נועה: אתה עקר?

מיכאל: לא...

נועה: אימפוטנט?

מיכאל: מה?! לא!!! למה...

נועה: סתם סקרנות. אתה לא רוצה לספר לי?

מיכאל: אני פשוט...

נועה: נשים מגרות אותך מינית?

מיכאל: מה?

נועה: יוצא לך לפעמים להסתכל על אשה שאתה לא מכיר, ולפנטז מה היית עושה לה?

מיכאל: סליחה?

נועה: אתה מרגיש שאני חודרת לך לפרטיות?

מיכאל: כן. קצת.

נועה: וזה נעים לך?

מיכאל: לא כל כך.

נועה: אה, או קיי. אז אני אפסיק.

שתיקה

נועה: אז מה, מיכאל? אתה מציץ לי עם הטלסקופ?

גלילאו צוחק.

מיכאל: מה? לא. מה פתאום, אולי לרגע בלי להתכוון הסתכלתי לכיוון של... אני לא.

נועה: מסתובב לי הראש. פאק. לא אכלתי כלום כל היום. איזה טעות זה היה לשתות עכשיו.

מיכאל: רוצה פיצה? יש לי בפריזר.

גלילאו: אני רוצה.

נועה: יו, איך אני מתה לפיצה עם פפרוני.

מיכאל: יש עם אננס.

נועה: איבס.

גלילאו: אמרתי לך.

נועה: על טעם ועל ריח אין... (מתקרבת אליו) מה? (מתקרבת עוד)

מיכאל: סליחה, בדיוק אכלתי... (מכסה את הפה עם היד)

נועה: מה? לחם שום?

מיכאל: לא, למה?

נועה: צחקתי.

גלילאו: אני עוד רעב. מה יש לך במקרר? (קם)

מיכאל: יש לי רק פיצה.

נועה: לא נורא.

גלילאו: נסתדר. גרציה ולנטינו. אז אני במטבח, בסדר? (מנצל את זה שדעתו של מיכאל מוסחת ויוצא פנימה)

11

נועה: יש לי ריח של וודקה?

מיכאל: קצת.

נועה: (רגע) התחלתי לשתות בבית, אבל מסתבר שאין לי לימון

נשמע רינגטון עם מנגינה של השיר מקרנה

נועה: פאק. (נועה קופאת בבהלה)

מיכאל: מה קרה?

נועה: ששששש....

מיכאל: זה מקרנה.

נועה: זה הטלפון שלי.

מיכאל: או קיי. (רגע המנגינה ממשיכה להתנגן) את לא רוצה לענות?

נועה: זה מרגיש כאילו שכל העולם מסתובב.

מיכאל (מחייך) הוא באמת מסתובב.

נועה: הוא תיכף יפסיק.

מיכאל: העולם?

נועה: הטלפון.

מיכאל: הוא מסתובב במהירות של קרוב לחצי קילומטר לשניה. העולם. ז'תומרת, באזור קו המשווה, אבל אנחנו לא מרגישים את זה כי...

נועה: דיי!!!

הטלפון מפסיק לצלצל

מיכאל: (נבהל) סליחה, אני לא...

נועה: הוא לא מסתובב, אני פשוט לא רוצה לדבר איתו.

מיכאל: או קיי. עם מי?

נועה: זוהר, והוא לא קיים.

מיכאל: מי זה זוהר?

נועה: חבר שלי.

מיכאל: חבר שלך לא קיים?

נועה: קו המשווה לא קיים.

מיכאל: או קיי

נועה: הוא לא קיים. אין שם שום קו. זאת המצאה של מדענים וציירי מפות.

מיכאל: אה, ברור. זה קו דימיוני. הוא לא באמת קיים בשטח.

נועה : (מתחילה לבכות.) הוא לא קיים כי הוא לא משווה כלום. ואני כמו אדיוטית האמנתי לו שהוא... (עוצרת את הבכי)

מיכאל: מה?

נועה: לא.

מיכאל: מה לא?

נועה: מסתובב לי הראש.

היא נראית מסוחררת

מיכאל: את רוצה לשבת?

נועה: אני רוצה לשבב.

מיכאל: את רוצה שאני...

נועה: אני חייבת.

מיכאל: מה? לא. התכוונתי אם את רוצה שאני אקח אותך הביתה?

נועה: אני יכולה לעשות את זה פה.

מיכאל: בואי אני אקח אותך לספה בפנים.

נועה: פה על הרצפה.

מיכאל: היא בטח קרה. (נותן לה יד בזמן שהיא מתיישבת על הרצפה) בואי אני אעזור לך.

נועה: שששש... עשית מספיק. תודה.

מיכאל: להביא לך משהו?

נועה: תהיה איתי. זה היה היום הכי מחורבן שהיה לי בחיים.

מיכאל: באמת?

נועה: ששש... רק תהיה.

מיכאל: אני רק...

נועה: תסתום.

מיכאל: או קיי.

נועה: אני עשיתי בבוקר תאונה עם האוטו של החבר שלי. של זוהר. שהוא כבר לא חבר שלי. כי הוא ... (מתחילה לבכות וממשיכה תוך כדי מלחמה ביבבות שנפלטות לה פה ושם) הוא אמר שאני סתומה. אז אמרתי לו שהוא בן זונה. אז הוא אמר שאני הבן אדם הכי מטומטם שהוא פגש בחיים. אז שאלתי אותו למה הוא נמצא איתי כל כך הרבה שנים. אז הוא אמר שבשביל הסקס. אז אמרתי לו שהוא בן זונה. אז הוא אמר שאני מטומטמת.

מיכאל: אני לא...

נועה: אתה חושב שאני מטומטמת? (רגע) אל תענה. אני לא צריכה שתענה. רק תקשיב. בסדר?

מיכאל: אני מקשיב.

נועה: אתה עונה. (מיכאל פותח את הפה לענות) ששש... אז אני אמרתי לו שיעוף מהחיים שלי. אז הוא אמר לי שאם הוא הולך זה לתמיד. אז אמרתי לו שזה מעולה, שאני לא רוצה לראות אותו יותר אף פעם. ואז הוא הלך. ועכשיו אני לא אראה אותו יותר. אף פעם.

מיכאל מבין שתורו לדבר אבל חושש להגיד את הדבר הלא נכון, נועה מביטה בו במבט ממושך ואוספת את עצמה.

נועה: ...ואז לקינוח של היום המסריח, הדפוק, המגעיל והמחורבן הזה, נחש מה קרה? (רגע) גיליתי שהמורה החמוד שהייתי דלוקה עליו בתיכון. זה שגר מול הבית שלי. הוא סוטה, שמציץ לי לחדר עם טלסקופ.

מיכאל שותק

נועה: עכשיו אתה יכול לדבר, אם יש לך מה להגיד.

מיכאל: אני לא. אני הסתכלתי על השמיים. אני נשבע לך. זה מה שאני עושה איתו. פשוט נעמדת בחלון בדיוק ברגע שהייתי עם ה...אז הצצתי. לא הצצתי, הסתכלתי. לא הסתכלתי. ראיתי. אותך.

נועה: מה כל כך מעניין בלהסתכל בשמים?

מיכאל: זה מרתק בעיניי. ראית פעם את הירח דרך טלסקופ? אני יכול להראות לך. רוצה לראות?

נועה: לא יודעת אם אני מסוגלת להגיע עד לשם

מיכאל: אני יכול להביא לך אותו לכאן.

נועה: את הירח?

מיכאל: (מחייך) את הטלסקופ.

נועה: אה. (בזמן שמיכאל מקרב מנמיך ומייצב את הטלסקופ) אתה חושב שאני מטומטמת?

מיכאל: אני חושב שאת יפה.

נועה: על טעם ועל ריח.

מיכאל: יש לך ריח מעולה.

נועה: יש לי ריח של וודקה. וטעם מחורבן.

מיכאל: לא הייתי צריך להגיד לך

נועה: על מה?

מיכאל: על הוודקה.

נועה: יש לי טעם מחורבן בגברים.

מיכאל: לא יודע. לא מכיר אותו.

נועה: הוא בן זונה. אתה לא זוכר אותו? הוא גם למד באוסישקין. טוב, מה זה משנה. אני רוצה למות. יש לך אולי כדורי שינה?

מיכאל: אני לא חושב שזה רעיון טוב לערבב את זה עם אלכוהול

נועה: הייתי קופצת מהמרפסת שלך אבל יש לי פחד גבהים

מיכאל: אין לי כדורי שינה

נועה: יש לך אולי סיבה לחיות?

מיכאל (סיים את כיוון הטלסקופ בינתיים): הנה.

נועה: איפה?

מיכאל: הירח. תסתכלי מכאן.

נועה: (מציצה בטלסקופ) וואו. זה נראה ממש אמיתי.

מיכאל: את רואה את המכתשים?

נועה: אז מה? אתה אוהב להיות מורה?

מיכאל: לפעמים. לא תמיד. (נזכר במשהו ומגחך) היה לי היום קטע מוזר עם תלמידים. וואו. הם יכולים להיות כל כך מטומטמים לפעמים.

נועה: זה באשמת המורים... (מביטה בו) אל תעלב...

מיכאל: לא נעלב.

נועה: אני לא מדברת עלייך, אבל רוב המורים לא מסוגלים לפתוח את הראש לרעיונות חדשים, אז איך מצפים מהתלמידים ש...

מיכאל: אף אחד לא מצפה כלום מהתלמידים.

נועה: בדיוק! זאת הבעיה. אתה מבין? במקום לעודד את התלמידים להטיל ספק, לחקור בעצמם, פשוט מצפים מהם להיות תוכים. אם מישהו מעיז להיות קצת מקורי, אז הם עושים ממנו צחוק. הם לועגים לו. את זוהר למשל ממש העיפו מהאוניברסיטה, כי הוא לא הסכים לבלוע את השקרים שלהם. וזה מתחיל מהגן.

מיכאל: מסכים איתך לגמרי. המערכת הזאת כל כך דפוקה, שאני לא מבין בכלל מה אני עושה שם. פעם כל כך אהבתי ללמד. יש לי מחר בשמונה בבוקר שיעור עם הכתה הזאת, ואני מרגיש ש... לא בא לי. את מבינה? זה פשוט בזבוז זמן.

נועה: נכון? יש היום באינטרנט כל כך הרבה מידע, פודקאסטים. טיקטוק, הרצאות ביוטיוב. זה מדהים. אנחנו כבר לא צריכים לבלוע את השקרים של הממשלה. של האוניברסיטאות. של נאס"א... אתה קולט ש... (משתתקת)

מיכאל: מה?

נועה: יו. סליחה. אתה התחלת לספר לי משהו ואני קטעתי אותך. זה פשוט משהו שממש מטריף אותנו.

מיכאל: את מי?

נועה: את זוהר ואותי, את כל מי ש... סליחה. אתה התחלת לספר לי משהו על התלמידים שלך.

מיכאל: סתם, זה לא כזה מעניין.

נועה: זה מעניין אותי.

מיכאל: ניסיתי להסביר לתלמידים על אפקט קוריוליס, ופתאום אחד התלמידים אומר לי שכדור הארץ הוא בכלל לא כדור.

נועה: וואו.

מיכאל: בהתחלה הייתי קצת בהלם. וכששאלתי אותו למה הוא חושב ככה, הצטרפו אליו עוד שני תלמידים, והם סיפרו לי על כל מיני אנשים שהם מצאו באינטרנט שמוכיחים שהארץ שטוחה, שמה שקוראים לו הקוטב הצפוני הוא בעצם המרכז שלה, ושהקוטב הדרומי בכלל לא קיים, שהוא בעצם חומת קרח לא עבירה...

נועה: מדהים. בני כמה הם?

מיכאל: כתה ט!

נועה: וואו. זה מקסים בעיניי.

מיכאל מחייך, ואז הוא פתאום מבין שנועה לא מתבדחת.

מיכאל: לא הבנת. הם חושבים שהארץ היא בעצם מין עיגול שטוח.

נועה: וזה נשמע לך פחות הגיוני מזה שאנשים אשכרה נחתו על הירח?

מיכאל: אה... כן. הרבה פחות.

נועה: איך אתה יכול להיות כל כך בטוח?

מיכאל: מה זתומרת? אני למדתי שנים פיזיקה ואסטרונומיה...

נועה: וזה אומר שאתה לא יכול לטעות?

מיכאל: זה המקצוע שלי, אני מתעסק עם זה כל החיים.

נועה: אבל זאת בדיוק הסיבה שאתה מקובע. אתה יודע כמה אומץ צריך בשביל לשנות את תפיסת העולם שלך בניגוד למה שכל העולם מאמין?

גלילאו נכנס בשקט עם משולש פיצה, ומקשיב. מיכאל מבחין בו.

נועה: ...כמה כוח צריך בשביל לעמוד מול כל העולם, ולהגיד את האמת שלך על העולם?

מיכאל: והאמת שלך זה שהעולם שטוח?

נועה: אני לא רוצה להתווכח על זה

מיכאל: איך אפשר להתווכח על זה?

נועה: זכותך לדעתך. כל אחד והאמת שלו.

מיכאל: איזה דעה? שהעולם הוא עיגול שטוח?

נועה: על טעם ועל ריח אין להתווכח

מיכאל: מה זה קשור?

נועה: אתה אוהב פיצה עם אננס ושותה דיאט קולה עם לימון!

גלילאו: היא מעלה נקודה מעניינת (אוכל)

מיכאל: העולם הוא לא פיצה!!!!

נועה: זכותך לאמת שלך, אני לא רוצה לריב על זה.

מיכאל: אין בזה דבר האמת שלך. שלו. שלה. האמת של הסבתא שלה. יש אמת אחת. אמיתית. בגלל זה קוראים לזה אמת. לא היפותזה, לא אמונה, לא דעה. אמת. אובייקטיבית. יש רק אחת כזאת. כל אידיוט היום יכול לספר לעצמו איזה אגדה, איזה תאוריית קונספירציה, להפיץ אותה באינטרנט, ולטעון שהיא האמת שלו. הוא לא צריך לטרוח להוכיח אותה. בשביל מה זה טוב. הרי אם יש יותר מאמת אחת, אז לכל אחד יש זכות לאמת הסובייקטיבית שלו. את לא קולטת כמה זה מטומטם?

נועה: (פגועה) אז האמת האחת הזאת שלך היא... מה? שאני מטומטמת?

מיכאל: סליחה.

נועה: עזוב.

מיכאל: אני מתנצל. אני בדרך כלל לא... אני לא רגיל לשתות אז... אני מבקש סליחה.

נועה: אני לא רוצה להיות פה.

גלילאו: מה קרה?

מיכאל: אני לא רוצה שתלכי מפה ככה. אני דיברתי כמו... אני מבקש שתסלחי לי. זה בסדר שאת מאמינה ש... זה זכותך להאמין במה שאת... מה את מאמינה בעצם?

נועה: (על סף דמעות) אני מאמינה שאפשר לבדוק כל דבר. להטיל ספק. ואולי אני טועה. אני לא אומרת שכל האמת בעולם אצלי בכיס. אבל היא גם לא אצלך.

מיכאל: סליחה אם פגעת בך.

נועה: טוב. לילה טוב.

מיכאל: זה מעניין אותי.

נועה: מה?

מיכאל: מה שאמרת. זה נכון. לא כל האמת... (מתמודד עם המטאפורה) "מונחת אצלי בכיס". האמת לא בכיס. שלי. היא לא בשום כיס. וזה מעניין אותי ללמוד. לדעת מאיפה זה מגיע. להבין למה את חושבת ש... את באמת חושבת שהעולם שטוח?

נועה: (צוחקת) כן.

מיכאל: או קיי. כי אני לא חושב שאת מטומטמת. אני חושב שאת חושבת מאוד שונה ממני, אבל אני אוהב את זה. אני רוצה להבין. אותך. את ה...אמת שלך?

נועה: עזוב. זה לא כזה חשוב.

מיכאל: אני חושב שזה כן.

נועה: אני צריכה לקום מוקדם מחר.

מיכאל: ברור.

נועה פונה לצאת, היא קצת מתנדנדת, ומיכאל מושיט לה יד.

נועה: אני מסתדרת. תודה על ה... זה מאוחר. וסליחה שבעסתי. גם לי זה נשמע כמו טירוף מוחלט בפעם הראשונה ששמעתי את האמת.

מיכאל: מה? שכדור הארץ...

נועה: הוא לא. באמת. (צוחקת) הוא לא באמת כדור.

גלילאו: וואלה?

נועה: זאת אשליה.

גלילאו: מה את אומרת?

מיכאל: או קיי. אבל אני רוצה שניפגש שוב.

נועה: נראה.

מיכאל: לא פה. במקום אחר.

נועה: לא יודעת.

מיכאל: שנוכל לדבר.

גלילאו: מה יש לך לדבר איתה? היא מטומטמת לגמרי.

מיכאל: ואני מבקש סליחה ש... את יודעת.

גלילאו: על מה אתה מבקש סליחה?

מיכאל: אני באמת לא הצצתי לך

גלילאו: (סרקסטי) לא. מה פתאום.

מיכאל: אני פשוט הסתכלתי על הירח, ופתאום ראיתי אותך בחלון, והיית כל כך יפה ש... לא חשבתי. סליחה. זה לא יקרה שוב.

נועה: תוכיח.

מיכאל: מה?

נועה: אתה יכול להוכיח את זה?

מיכאל: את מה? מה חשבת שרציתי להגיד.

נועה: אני לא חושבת, אני מרגישה (למיכאל) חכה רגע (נועה לוקחת את הטלפון שלה ומשאירה לזוהר הודעה מוקלטת) אני חושבת שמצאתי לך מישהו למחר. מדען שטוען שהוא יכול להוכיח שאתה שקרן. תתקשר אלי אם אתה רוצה שאני אביא אותו. (למיכאל) אתה פנוי מחר?

מיכאל: מתי?

נועה: בשמונה בבוקר.

הטלפון מנגן רינגטון של מקרנה.

גלילאו: לא

נועה: (למיכאל) אני מצטערת, זה ה....

מיכאל וגלילאו ביחד: המניאק?

נועה: כן. לא! אני נורא כעסתי עליו, אבל הוא לא כזה נורא... אנחנו עדיין עובדים יחד, אני באמת חושבת שיהיה לך מעניין לדבר איתו. נועה: רגע **מפסיק צילצול** (למיכאל)

(לטלפון), אני כבר איתך (מורידה את הטלפון ופונה למיכאל)

אז מחר בבוקר אתה פנוי?!

מיכאל: כן.

גלילאו: לא. אמרת שיש לך שיעור מחר בשמונה.

נועה: יופי. נוכל לנסוע ביחד במונית לאולפן שלו. גלילאו: למה שתרצה לפגוש את הדגנרט הזה?

נועה: (עונה לטלפון) הי.

גלילאו: בזמני אנשים כמוהו היו מוציאים להורג אנשים כמוך, בעיניי.

מיכאל: לא יודע...

נועה: מחר בשמונה! סגור?

גלילאו: אתה בטוח שאתה מבין למה אתה נכנס?

מיכאל: כן.

גלילאו: הרמתי ידיים. (יוצא להביא פיצה)

נועה: מעולה. (לטלפון בשקט, תוך שהיא מתרחקת) זוהר... ביקשת שאני אעזור לך אז אני מנסה לעזור לך, למה אתה כזה... מיכאל: אני מצטער על ה...

נועה מתרחקת, תוך שיחה בטלפון. גלילאו נכנס ומביט במיכאל במבט מאוכזב ומלא תוכחה.

מיכאל: (לגלילאו) מה אני אעשה? אני רוצה אותה.

נועה נעלמת

גלילאו: (נאנח) היא נגמרה.

מיכאל: מה?

גלילאו: (מסיים לאכול את הפיצה ונאנח) ככה זה. אי אפשר לאכול את הפיצה ולהשאיר אותה שלמה.

מיכאל: גמרת את הפיצה?

גלילאו: מצטער

מיכאל: אתה לא אמיתית!

גלילאו: אם אני לא אמיתית, אז אתה גמרת את הפיצה.

מיכאל: אני לא מאמין.

גלילאו: עדיף ככה. מהניסיון שלי, זה לא חכם להתעמת עם האינקויזיציה על בטן מלאה.

סוף תמונה ראשונה...